

HOGYAN SZÜLETIK A NŐI DIVAT?

Akár a békebeli nő, a békebeli divat se sietett. Évente kétszer változott. Tavasztól ősziig, ősztől tavaszig egyetlen öltés, egyetlen fodrocska, gombocska se hagyhatta el a helyét. Így kívánták ezt a nagyszabók s a divathölgyek: a háborúelőtti ízlés diktátorai. Nem csoda, hogy e tízkilométeres tempó mellett forradalmi újítászámba ment egy-egy fodor távozása. Szenzációként hatott a legkisebb szűkülés, bővülés s lélekzetállító színjáték volt az uszály és a hosszú uccai szoknya búcsúzása. Mikor hatéves huza-vona után végre eltűnt, fellélegzett mindenki. A női szoknya megszűnt porszívó lenni.

A divat kapuján befordult a XX-ik század. A nők rég várták e józan vendéget. Mióta megnyíltak számukra a férfipályák, a sportok, mióta levegőbe emelkedett az első pilótanő, mióta Angliában női választójogról beszéltek, túrhetetlennek érezték nehézkes, impraktikus divatjukat s a nagyszabók zsarnokságát. »Ezentúl *mi* parancsolunk«, kiáltották s a szabók — *érezve*, hogy a dolog komoly — *szó* nélkül engedelmeskedtek, jól tették! Mióta a divat nem néhány kiváltságos hölgy elkényeztetett kedvence, hanem valamennyitink életrevaló gyermeke — szenvedélyesen öltözködünk.

Míg Párizsban 1860 és 80 közt csak *százötven* nagyszabó öltögetett, 1900-ban, a világiállítás esztendejében már *ötszáz* műhelyben kattogott az olló, ma pedig *hétézerszáz* divatszalonban zakatol a gép. E *hétézerszáz* szalon közül évente negyven-ötven tűnik le észrevétlenül a divat firmamentumáról. Helyettük azonnal új csillagok ragyognak fel. Új nevek. Hol egy olasz grófnőé, hol egy francia kapitányé, hol angol arisztokratahölgyé.

Ha ezek az új sztárok ügyesek, ha ki tudják lenni a nők titkos vágyait, ha össze tudják egyeztetni mindazzal, ami a világban történik, karriert csinálnak. A születendő modellnek köze van ugyanis minden világeseményhez. De csak másodsorban. Elsősorban az *Anyag* parancsol neki. Akár fényes crêpe satin ez az anyag, akár gyapjas tweed, vagy hamvas bársony — koraszülött ő, a divat koraszülöttje. Teljes hat hónappal, sőt némelykor teljes évvel megjelenése előtt készen áll már a lyoni, a roubaixi, a birminghami, a lillei gyárban. Megy Párizsba, ahol is a tavaszi bemutató után bezárkózik a főnök a jövő téli bársonnyal, láméval, posztóval s miközben a Rue de la Paixre vígan nevet le az áprilisi nap, ő az eljövendő január ezüst-szállal, arany-szállal átszőtt selymeit nézegeti. Redőkbe rakja egy babán. Majd behívja a rajzolókat s miközben elgondolkozik a közelmúlt eseményein, rajzolgatni kezd.

A MODELL SZÜLETÉSE

A *modellt* tízszer, húszszor átrajzolják. No most végre tökéletes! A mester meg van elégedve. Nemcsak logikus fejleménye az új ruha a tavalyinak, hanem olyan részletei is vannak — hála Istennek — amelyek a tavalyiból nem alakíthatók. Azonkívül egy-egy elmúlt világesemény is tükröződik benne. Forradalom volt Spanyolországban? ... Megjelenik a sárga szín és a vörös. . . Indiai hercegnők látogattak Párizsba? Elő a hindu hölgyek bő, fejet-takaró köpenyével!... Sikere volt a Víg özvegy premierjének? ... Jöhet a rüss, a legyező a sokfodros uszály!

Mindezt a fejtörést, rajzolást, tervezést azonban a »grande couture« nagy konferenciája előzi meg. Ezen a konferencián a szabókirályok nemcsak azt döntenek el, milyen lesz az új szín, az új vonal, hanem azt is, melyik kisipart lendítsék fel az új szezonban. A gyöngyösöket boldogítsák csillogó strassz-ruhával, a paszományosokat zsinóros divattal, vagy a művirág-készítőket bő marga-

»Copier, c'est voler«

rêta, rózsatermással? Lassan, nehezen, óvatosan így alakul ki a divat. Nem csoda, hogy hét lakat alatt őrzi gyermekét, a keservesen szült modellt. Minél egyszerűbb ez a modell, annál féltékenyebben ügyelnek rá. Annál könnyebb ugyanis utánozni.

A régi, háborúelőtti kreációt senki se őrizte. Minek is féltették volna? A hajdani csipkés, kapcsos, halcsontos, fodros toalett oly komplikált-szabású volt, hogy csak karikatúráját hozta volna létre, aki utánozni akarta volna. A háború után azonban oly gyermeteg lett egyszerre a női divat, hogy bármely laikus fillérékért

leutánozhatta felebarátnője méregdrága ruháját. Pirkadt a könnyű-lopás hajnala, s a derengésben megalakult a divat alvilága. Bandába verődtek a hivatásos másolók, a *modell-orzók*.

Azonnal megindult ellenük a harc, de kevés eredménnyel. Derék divatunk ma éppoly kétségbeesetten küzd ellenségeivel, mint Csikágó a gengsztereivel. Alig lépünk be a *a párizsi nagyszalón* kapuján, már a lépcsőházban fenyegető tábla mered ránk: »*Copier, c'est voler*« mondja a tábla. »Aki utánoz, az lop«. A táblához érve, három párka állja el utunkat. Három feketébe öltözött, mogorva direktisz. Megkérdik, melyik vevőjük ajánlott? Ha nincs ajánlásunk, van-e újságírói igazolványunk? Ha egyikkel sem rendelkezünk, fizessük le előre egy ruha árát. Csak, ha megálltuk a próbát, csak ha a három kérdés egyikére kielégítően feleltünk, akkor léphetünk be a divat szentélyébe. Itt sem cselekedtünk azonban kedvünk szerint. Súlyomszemű »vendeuse«-ök figyelik minden mozdulatunkat. Joggal! Ilyenkor állnak ugyanis csatasorba a *hivatásos másolók*

A DIVAT GENGSZTEREI

A csinos fiatalember, aki ajánlólevéllel jött s spanyolos kiejtéssel beszél, ilyenkor nyúl a gomblyukába tűzött virághoz, hogy a szekfű mögé rejtett ici-pici fényképezőgép segítségével megörökítse az új modellt. A mellette ülő hölgy, aki vidáman fizette le a kauciót s nyílt őszinteséggel jelentette be, hogy divatszalonja számára keres egy csinos kis trotór-kosztümöt, még két tucat trotórt fényképez le a ridikülje gombjába rejtett géppel. No és a család! Pápaszemes papa, kövér mama, szende leány, daliás vőlegény. Ki hinné, hogy gengszterek. Összetanult banda, melynek tagjai felosztották egymás közt a szerepeket. Papa az első hat modell ujjait nézi. Csak az ujjakat, semmi egyebet. Mama ugyanezen ruhák szoknyáját, vőlegény a derekat, piruló menyasszony az egész ruhát. Otthon aztán a gengszter-család emlékezetből összeállítja szépen a hat modellt. A rajzokat borsos áron eladja. A lefizetett kaució százszorosán megtérül.

Mindezek azonban csak besurranó tolvajai a divatnak s nem okoznak nagy károkat. Az igazi gonosztevők azok, akik a műhelyekben állnak össze. Ha innen a szerény kis ujjvarrónő nem visz el egyebet, mint egy icipici, ravasz ujjacska mintáját, a deréktűzőnő viszont a hozzávaló derekat és így tovább, könnyen összeállítható a modell — amely a nagyszalónban még meg sem született. Mióta ilyenfajta gonosztevőket lefűllettek, gondosan ügyelnek a párizsi műhelyekben, hogy a különböző ruharészek munkásai más-más teremben dolgozzanak. Ne tudja a jobb-ruhaujj, mit csinál a bal ne tudja egyik se, milyen ruhához tartozik.

Ó, CHANEL!

Az első és egyetlen párizsi szabó, aki nem tiltakozott az ellen, hogy kreációit lopják, Gábiellé *Chanel* volt. »Vigyék, lopják, viseljék! Nekem ez a legjobb reklám«, — mondta e zseniális nő, aki zsebében öt franc tíz centime-mel abban az időben érkezett Párizsba, mikor a *szoknya* térdig rövidült, a konty lehullt s az egész divat diadalmasan kiáltotta világgá, hogy megszületett az önálló, kereső — sőt nyugtalanul kereső! — háborúutáni nő. A gazdagság, a hossz ekkor állt zenitjén. A női ruha azonban csak akkorácska volt, hogy gazdájának egy borítékban haza lehetett küldeni, ha netán illegális helyen felejtette. Ekkora volt a ruha. Mégis tízezer frankot kértek érte. Sőt, tizenkettőt is, ha zsebkendőnagyságú, agyongyöngyözött estélyi volt.

Gabrielle Chanel — akiről azért kell beszélnünk, mert óriási szerepet játszik a divat történetében, — ezidőtájt kifutólány volt. Három évig kifutott. A negyedik évben befutott. Ma a legszebb kis paloták egyike övé Párizsban. Villája van a Riviérán. Két kastélya vidéken. Grófnők és hercegnők tegeznek. Grófok és hercegek magázzák. Ámbátor ez self-made-hölgyeknél fordítva szokott lenni.

Mi e páratlan siker titka? Az, hogy Chanel mindenkinél hamarabb érezte meg, mikor kezd a világtól búcsúzni a Jólét. Nagyban állt még a bál, nagyban gaz-

dagodott boldog-boldogtalan, mikor ő így kiáltott fel: »Éljen a Szegénység!« s divatba hozta a pincérnők fekete ruháját, fehér gallérkáját, az iskoláslányok szvetterét, a skót katonák csónakkalapkáját, a baszk parasztok sapkáját, s a szegénylányok örömét: a hamis ékszer.

Mire 1927 táján beköszöntött a Szegénység, kiderült, hogy a nők világában régóta ő az úr. Hála a zseniális Chanelnek, észrevétlenül adhatták el valódi gyöngyeiket a nők. Helyette ott függött nyakukban a kis hamis. Így született meg a *divatban a praktikus szegénység*. Akár az új, egyszerű ház, az új egyszerű ruha is soktagú család gyermeke. Nagypapája a gond, nagymamája a valuta-kérdés. Apja a szabó, anyja az anyag.

A MŰSELYEM

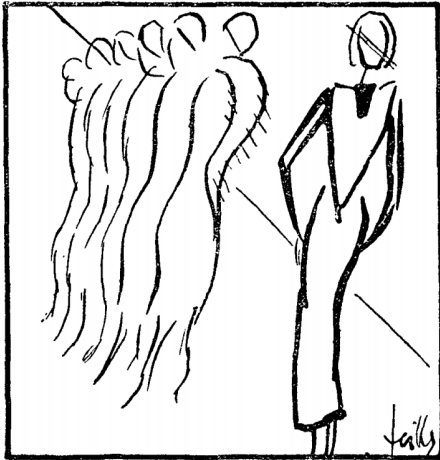
Ezen a téren, — *a ruhaanyagok* terén — forradalmi újításokat értünk meg. Tanúi vagyunk *a műselyem* születésének, ragyogásának. Sőt, — ami a ragyogásnál is több — halványulásának, fénytelenedésének. Hódító hadvezérekkel és szépasszonyokkal ellentétben ugyanis a műselyem akkor ér pályájának zenitjére, mikor eltüntették orcájáról a talmiságot hirdető ragyogást, mikor fénytelenességében a legnemesebb selymekhez hasonlít. Ára a tiszta selyem árának negyede, ötöde, néha tizedrésze. S a gyárak csak úgy ontják.

Mit szolt volna nagymamánk, ha megjósolták volna neki, hogy valaha majd nagy, füstölgő kéményű gyáraktól függ, milyen ruhában siet unokája az első randevúra?! A gyártól függ az is, hány évig járunk még virágos crêpe de Chineben, muszlinban. A nők már rég megváltak volna az almafavirágtól és gyümölcsétől, a mákvirágtól és kábulatától, a textil- királyok azonban nem akarnak elbúcsúzni tőlük. Lovagias kötelességüknek érzik, hogy gondterhelt napjainkban ilymódon szórjanak utunkba olcsó virágot. A virág, szóval, valamennyiünkké s valamennyiünkké a selyemharisnya, a crêpe de Chine fehérenemű, a crêpe satin ruha. És ez a szép és boldogító közösség általános elégedettséget teremt. Míg

ugyanis tegnap az volt csak szép igazán, amit egy-két előkelő gazdag nő viselt és százezren irigyelték, ma az szép, amit százezren viselnek és senki se irigyel.

A DIVATFALANSZTER

Virágos, pettyes, vidám divatfalanszterben élünk. E kellemes kis közösségben mindjobban tért hódít a *tömegcikk*. »Konfekció!« Micsoda megvetéssel ejtette ki

Konfekció

ezt a szót a háborúelőtti divathölgy. Dehogyan is viselt volna kész ruhát! Igaz: nem is volt rá oka. A régi divathölgynek volt ideje bőven. Számozatlan fiakkal sietett ruhát gusztálni. Másnap visszatért rendelni, harmadnap visszavonta a rendelést. Negyednap újra kezdődött az egész. Majd jött az élet öröme: a ruha-próba. Minél több próbára rendelték a szalonba a nagyságos asszonyt, annál jobban örült. Szorgalmasan próbált ruhát, mosolyt, kalapot. A békebeli párizsi nő még a kesztyűjét is mértékre csináltatta. Sőt, némely

női gavallérok zsebkendőit szövettek, harisnyát köttettek s Lyonban rendelték azt a *pièce unique*-et, azt a selymet, amelyből kizárólag az ő báli toalettjük készült. Minthogy Párizst öt földrész utánozta, orgiákat ült a gusztálás-választás-próbálás világszerte.

A háború után és alatt azonban egyszerre megváltozott minden. Előtérbe ugrott *az ifjú Amerika* s fáradt, öreg Európát knock-outolva, rányomta bélyegét a világra. Ránk kényszerítette nektárját: a cocktailt, ambróziáját: a szendvicset, zenéjét: a jazzt s főleg és mindenekelőtt: divatját. Ennek a divatnak pedig a konfekció a kedvenc gyermeke. Amerika a tömegcikk paradicsoma s ebben a paradicsomban vidáman éldegél Éva, a Jenki nő.

A világ e legokosabb asszonya *készen vesz mindent*. Lakásában festménytől fürdőköpenyig helyén van minden, mikor beköltözik (lassanként fizeti ki a kész-lakás kiadójának a bútor, a berendezés árát). Ki bánja, hogy a ház többi harminckét emeletén is szakasztott ugyanilyen lakásokban laknak a többi Mary-k, John-ok? Ki bánja, hogy a hölgyek ruhája többszázezer példányban sétál New York, Boszton, Csikágó uccáin. Ilyen apróságokkal nem törődik Amerikában senki, annál kevésbé, mert a kész-ruha beszerzése nem okoz fáradtságot, sőt túlnagy költséget sem. Mire az exkluzív párizsi modell megéri száztízezredik amerikai kiadását, mire a vezető nagyáruházakból a kisebbekbe kerül, a szerénypénzű flapper számára is elérhető. Különösen, ha a flappernek van egy kis türelme. Amerikában ugyanis a türelem nemcsak rózsát terem, hanem báli-ruhát, kosztümöt is.

A »ZÜLLŐ« DIVAT

Ez a bő termés akkor aratható, mikor a tavasz kezd nyárba, a nyár őszbe olvadni. Ilyenkor váratlan fordulat áll be a ruhák életében. Az elsőből utolsók lesznek hirtelen. Az ötvendolláros büszke kompié egy szép reggelen arra ébred, hogy ára felére zuhan, majd negyedére s ha ekkor sem akad rá vevő — egy különös áruházba vándorol New Yorkban. Elköltözik Mister

Klein áruházába s ugyanaz a párizsi modell, mely néhány hete még a leggőgösebb kirakatban ragyogott — két-három dollárért kapható a divat e paradicsomában.

Valaha csak a szegény negyedek népe járt a Klein-áruházba, hogy ott a hetenként megújuló két-háromszázezer ruha közt válogasson. (Mindenki maga próbál e különös áruházban, ahol nincsen kiszolgáló személyzet, csak detektívek vannak). Ma a legismertebb társaságbeli nő is elmegy Mister Kleinhez, akit az amerikai konfekció tiszavirág-életű modelljei varázsoltak szegény kis foltozósabóból milliommossá.

Akár az amerikai nő, a világ többi asszonya is örömmel üdvözi a konfekciót. Az időmilliomosok kihaltak. A nők dolgoznak, sportolnak. Kinek van ideje próbálni, órákig a tükör előtt állva arról értesülni a szabónőtől, hogy »fájdalom, a nagyságos asszony slussz - bősége már megint gyarapodott«?

Amerika után — *Angliát is teljesen meghódította a konfekció.* Legelszántabban a franciák védekeznek ellene. Lassan kezdik azonban ők is beadni a derekukat. Dölyfös párizsi szabók, kik nemrég még szemrebbenés nélkül kértek horribilis összegeket egy-egy kis modellért (s szemrebbenés nélkül engedtek az árból), palotáik egy-egy szárnyában »külön osztályt« nyitnak egyenárú olcsó ruhácskák számára. Egyelőre még égre-földre esküdözés jár a ruhácskához: »Madame nyugodt lehet, a kis csoda egyetlen a maga nemében, nincs párja, nincs ikertestvére. Még csak hasonlót sem kreál a nagy mester...« Hamarosan azonban a kutya sem fog az esküdözésekre reflektálni. Másnak is van ilyen ruhája? Sebaj! A számozott példányok kimentek a divatból.

A DIVATREKLÁM

A tömeggyártás édestestvére, a reklám, szorgalmasan gondoskodik arról, hogy a divat villámgyorsan terjedjen. Miközben gondoskodik — jó testvér lévén — kicsit javít is a divaton. Ezt a javító, nevelő-tehetségét sokra becsülik külföldön. Oly sokra, hogy Angliában, Amerikában lehetőleg fényképekkel illusztrálják a

divatreklámokat. Alig jelent meg a legújabb nyári ruhasláger fényképe az illusztrált lapokban, figyelni kezd a modelltulajdonos áruház sajtófőnöke. Ha az eladónők csak három olyan nőről tesznek jelentést, akik így léptek az áruházba: »A reklámképükön látható ruhát kérem, de így vagy úgy módosítva« — már megváltoztatják a ruhát. Rendszerint sikeresen. Majdnem minden esetben kiderül, hogy a változtatás *után* szorgalmasabban veszik, mint eredeti alakjában. A jó konfekciónak az a titka, hogy az eladók, a kreálok, a rajzoló — sőt még a textilgyárak is oly éberrel figyelik a divat pulzusát, mint az orvos betege érverését.

A *divat-reklám* előtörése egész sereg egzisztenciát teremtett, számos tehetséget fedezett fel. Hirdetőzseniket, akiket poétaszív mellett riporter-ésszel, gyorsasággal s kereskedő-ravaszsággal is megajándékozott a sors. Ily bőséges adományok birtokában írják aztán azoknál a mulatságosabbnál mulatságosabb kis reklámepozokat, melyek hetekig tartó folytatásokban jelennek meg az amerikai lapokban. Hősük az új ruha, az új kalap, az új cipő. Hősnőjük egy bájos hölgy, kinek képe alatt a reklám-szöveg hosszú heteken át csak csalódásról számol be. Végre egy szép napon: diadal! A hölgy felfedezte azt a bizonyos cipőt, ruhát, kalapot, melyet a hirdetés szolgált. Hölgyünk életében kisüt a nap. A férfiak, akik mindezideig nem törődtek vele, sugárzó arccal viszik kirándulni, sétálni, golfozni — persze mindig és mindenkor a hirdetett cipőben, ruhában. Mire a hölgyet az utolsó képen és folytatásban oltárhoz vezeti egy nemes arcélú — s a legújabb keménygallér-reklámot szolgáló — férfiú, már beleverték az olvasók fejébe az új ruha színét, szabását, anyagának nevét.

De kik ezek a csinos nők, akiket a külföldi divat-reklámok képein látunk? Kik ők, akik hol a legújabb kalap alól mosolyognak hamisan, hol a még újabb cipőben lépnek ki fessen, hol műselyem fogadóruhában hevernek hanyagul nagy karosszékben?

Az amerikai divathadjárat névtelen kis katonái ezek a nőcskék. New Yorkban tizenöteletes felhő-

karcolót foglal el az a hivatal, mely számontartja, rekrutálja őket. Innen hívják fel telefonon Miss Hattyúnyakat, ha új gyémántnyakláncait akarja lefényképeztetni az ékszerüzlet, Miss Karcsú Bokát, ha harisnyakép készül. Ez a hivatal fizeti a csinos hölgyeket, aszerint, hogy hány órát mosolyogtak a fényképezésre. Ha szerencsésük van, nem mosolyognak félévnél tovább. Képük feltűnik valamelyik filmgyárnak, (akár a nők, a filmgyárak is állandóan keresnek, várnak valami új csodát). Próba felvételt készítenek s Hamupipőke, vagy cipőreklámot díszített hölgyünk: Hamucipőke, repül Hollywoodba. Karrierje — úgy a filmvárosban, mint New Yorkban rövid. Szédületes-gyorsan mennek ki manapság a divatból a nők. Egyetlen új kalapszegély, egyetlen új vonal egész sereg szépségkirálynőt tesz B-listára. Ennek a hirtelen ragyogásnak, letűnésnek, a nők és a divatkreációk rövid életének Hollywood az oka.

A SZTÁR DIKTÁL!

Hollywood és a film. A film és a sztár, ők ketten egy szempillantás alatt többet változtatnak a divaton, mint Párizs valamennyi szabója együtt. S mi szótlanul engedelmeskedünk. Gyenge nők vagyunk, ó mily gyengék! Ha a lúdtalpú svéd sztár lapossarkú cipőt húz, férfias cipőbe bújjik a legtökéletesebb lábacska is. Ha a rövidnyakú francia csillag kijelenti, hogy bundáján ezentúl nem visel gallért, meztelen nyakkal fagyoskodunk valamennyien a téiben.

De nemcsak ilyen apróságokban engedelmeskedünk vakon a filmnek. Arcunkat, szemünket, mosolyunkat is szívesen változtatjuk meg kedvéért. S a sztárok, akik ezt tudják s titkos, kaján örömeiket lelik a játékban, kézről-kézre adnak bennünket. Hol egyik, hol másik formálja a nőket saját képmására. A sírna, vállatverdeső haját a nagy Garbótól örököltük. Az ál-szempillát, a kék szemfestéket Claudette Colberttől. Az unott, repedtfazékhangot s az arccsontokat hangsúlyozó rúzszt Marlene Dietnchtől. Hollywoodból jött hozzánk a fekete-fehér színösszetételű ruha, kalap, cipő is. Gyakran áldjuk

értük a derék sztárokat. »Mily önzetlenek, kedvesek, hogy ezzel a mindég-csinos, mindig-praktikus divattal ajándékoztak meg bennünket« mondogatjuk, miközben ezredszer bújunk fehérgalléros, fehéröves, fekete komplénkba. Kiderült azonban, hogy e kitűnő divatötletet a szükség szülte. Nem a sztárok önzetlensége. A filmen *a fekete-fehér összetétel* hat legjobban. Vagyis csak ez a két szín hat tiszta fehérnek, mély feketének. A sötétzöld szürkés színt mutat, a vörös feketéset, a kék, a sárga, a lila fehéres színeket.

A filmsztárok divatja, öltözködése sok száz embernek ad kenyeret Hollywoodban. Egy-egy stúdió szabóműhelye két, három épületet foglal el. A raktárak pedig külön kis telepeket. Az anyagok közül a selymek egyenesen a francia gyárakból jönnek a filmvárosba. Az eljövendő tél anyagai nyáron, az eljövendő nyáriak télen Hollywoodba sem olyan anyagot nem küldenek, mely túlságos népszerűsége számítt, sem olyat, mely excentrikus. A film hetekig, hónapokig készül, további hónapokig utazik a világban. Az anyagok, ha túl népszerűek, vagy szélsőségesek, eközben könnyen kimennek a divatból. A történelmi filmekhez való brokátokat külön rendelik Lyonban, Lilleben. Nagy az öröm mindkét városban, ha Mária Antóniát, Katalin cárnőt, vagy Stuart Máriát feltámasztják sírjukból a derék amerikaiak. Műselyem-világunkban már csak a film vásárol valódi brokátot.

REVÜ ÉS SZÍNHÁZ

A pazar revük láttán elgondolkodunk, mi történik a rengeteg ruhával, kalappal, strasszal, struccal, puccal. Elteszik őket. Gondosan, akár a polgári háziasszony, elraknak mindent külön-külön magazinokba. Kámforos, naftalinos kábulatban itt igyekeznek feledni az aranypalást, hogy Kleopátra vállaira borult. Egyszer, egyetlenegyszer! A filmgyárak a főszereplő ruháit sohasem használják kétszer. Kalaptól prémig átalakítanak mindent a mellékszereplők számára. Rosszul teszik. E nehéz időben jótékony célra kellene elárverezni a sztárok híres ruhadarabjait. Charlie Chaplin, Marlene Dietrich, s a

nagy Garbo rajongói nem egy ragyogó dolláránlatot tettek már imádottjaik pantallójára, örökké gyűrött filckalapjára, rongyos cipőjére.

E viharos népszerűséggel nem versenyezhet *a színház*, mely pedig *egyeduralkodója volt hajdan a divatnak*. A turnőr, a plöröz, a malomkerék-kalap a színpalak közül indult hódító-útra s az uszály talán uccai szoknya a párizsi Athénée színház színpadán jelent meg először. Itt zajlott le 1900-ban a molett nők Waterlooja is s a Töltött Galambok teljes vereségével végződött. Itt győzetett le a klasszikus szépnő s kerekedett felül korunk ideálja, a »belle laide«, az érdekes csúfság.

